

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **M.D.**, zast. opatrovnici JUDr. Yvetou Janákovou, advokátkou se sídlem Vachova 43/5, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 963/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2024, č. j. OAM-948/BE-P07-VL14-PS-2024, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2024, č. j. 46 A 2/2024-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené opatrovnici žalobkyně, JUDr. Yvetě Janákové, advokátce se sídlem Vachova 43/5, Brno, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zajistil žalobkyni v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jelikož podala žádost o udělení mezinárodní ochrany poté, co byla zajištěna za účelem správního vyhoštění. Dobu zajištění žalovaný stanovil dle § 46a odst. 5 zákona o azylu na 140 dnů, tedy do 4. 12. 2024.

[2] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem uvedeným v záhlaví zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvody pro uložení zajištění byly sice splněny, shledal však důvodnou námitku ohledně nedostatečného odůvodnění stanovené doby zajištění. Žalobkyně byla zajištěna na 140 dnů, do kterých žalovaný započítal očekávanou délku řízení

o mezinárodní ochraně (90 dnů), lhůtu k podání správní žaloby (15 dnů), lhůtu pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby (30 dnů) a potřebnou dobu na doručování písemností (5 dnů). Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024-50, dle kterého žalovaný nemůže bez podrobnějšího odůvodnění přistoupit ke stanovení doby zajištění na její maximální zákonem povolenou délku. Žalovaný v projednávané věci nevysvětlil, proč do doby zajištění započítává i 30 dnů pro rozhodnutí soudu o odkladném účinku žaloby. Žalovaný se tak odklonil od dosavadní správní praxe, aniž by to jakkoli odůvodnil a aniž by došlo k relevantní změně právní úpravy. Žalovaný je povinen zajistit žalobkyni po co nejkratší dobu, kterou nemůže stanovit na základě všech hypoteticky možných scénářů vývoje správního a navazujícího soudního řízení.

[3] Krajský soud naopak neshledal důvodnou námitku ohledně nesplnění podmínek pro zajištění žalobkyně a ohledně možnosti uložení zvláštních opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu.

II. Obsah kasační stížnosti žalovaného

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel spatřuje přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. v tom, že se daný případ týká otázek, které doposud nebyly plně řešeny judikaturou NSS.

[6] Krajský soud nesprávně posoudil otázku stanovení doby zajištění. K projednávané věci by nemělo být přistupováno jako k případům, které byly rozhodovány před novelou zákona o azylu č. 173/2023 Sb. a na které krajský soud odkazuje ohledně přípustnosti stanovení zajištění v délce 110 dnů. V tehdejších případech stěžovatel nemohl do doby zajištění započíst rozhodování soudu o odkladném účinku, jelikož mu to neumožňovala zákonem stanovená maximální doba zajištění 120 dnů. Krajský soud se v bodě 40 napadeného rozsudku podivuje nad tím, proč je nově nutné do lhůty o zajištění započítat i dobu pro případné rozhodnutí o odkladném účinku. Z této formulace se zdá, že tuto lhůtu mohl stěžovatel započítat i v rozhodnutích, která byla vydána před novelou zákona o azylu č. 173/2023 Sb., což ale není pravda.

[7] Stěžovateli není známa judikatura, ve které by byla lhůta 110 dnů, často zmiňovaná v napadeném rozsudku, označena za maximální a jedinou možnou. Správní soudy danou lhůtu označovaly za dostatečnou, popřípadě označovaly odůvodnění této lhůty za dostatečné. V situaci, kdy se maximální doba zajištění prodloužila ze 120 na 180 dnů, je nutné započítat i zcela relevantní dobu pro rozhodnutí soudu o přiznání odkladného účinku žaloby, jež činí 30 dnů.

[8] Judikaturu, na kterou odkazuje krajský soud, lze použít i pro podporu stěžovatelova názoru o nutnosti zajištění žalobkyně v délce 140 dnů. NSS totiž v rozsudku č. j. 9 Azs 38/2024-50 konstatoval, že cizince nelze bez dalšího zajistit na maximální možnou dobu a že stěžovatel bude v dalším rozhodnutí povinen maximální dobu zajištění podrobněji odůvodnit, případně přistoupit ke kratší době zajištění. Stěžovatel v nynější věci přistoupil

pokračování

k výrazně kratší době zajištění, přičemž jednotlivé lhůty uvedl a vysvětlil. Ve světle novely zákona o azylu č. 173/2023 Sb. se navíc jedná o mírnější dobu zajištění, jelikož lhůty 110 dnů byly před touto novelou zákona o azylu pouze 10 dnů pod maximální možnou lhůtou. V nynějším případě je stanovena lhůta o 40 dnů kratší než zákonem povolených 180 dnů.

[9] Stěžovatel odkázal na rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2019, č. j. 1 Azs 316/2017-43, dle kterého o přiměřenosti zajištění svědčí i to, že za situace, kdy by bylo o mezinárodní ochraně rozhodnuto dříve, než uplyne stanovená doba zajištění, bude zajištění ukončeno. Je třeba postavit najisto, zda novela zákona o azylu stěžovateli umožňuje v odůvodněných případech cizince zajistit na 140 dnů se započítáním lhůty pro rozhodnutí soudu o odkladném účinku či nikoliv. Krajský soud tak v napadeném rozsudku neučinil, jelikož své závěry založil na spekulacích a sám si protiřečí. Stěžovatel odkazuje na bod 43 napadeného rozsudku, ve kterém krajský soud uvádí, že stanovení nepřiměřené délky zajištění může vést k liknavosti stěžovatele ve správním řízení a lhůta pro zajištění může uplynout dříve, než se žaloba proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně dostane ke správnímu soudu. Krajský soud se zde dopouští teoretizování, která sám vyčítá stěžovateli. Stěžovatel nevidí důvod, aby krajský soud spekuloval o jakési jeho liknavosti, jelikož takové tvrzení nedává při bližším zkoumání smysl. Pokud se krajský soud domnívá, že stěžovatel rozhoduje tím rychleji, čím méně času má na rozhodnutí, musel by dospět k závěru, že i dříve používaná lhůta 110 dnů je neadekvátně dlouhá. Krajský soud by musel touto logikou souhlasit pouze s nejkratší možnou dobou zajištění, tedy pouze se zajištěním trvajícím po dobu řízení o mezinárodní ochraně.

[10] Krajský soud v bodě 43 napadeného rozsudku rozporuje i délku zajištění 110 dnů, kterou na jiných místech daného rozsudku obhájí. Krajský soud odvíjí vadu započítání lhůty pro rozhodování soudu o odkladném účinku žaloby od toho, že tato situace nemusí nastat. Krajský soud však stejně negativně uvádí i hypotetickou možnost podání žaloby, kterému by předcházelo hypotetické zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud tak hovoří o správnosti této lhůty, ale zároveň ji kritizuje. Ke kritice krajského soudu, že stěžovatel stanovil lhůtu jen na základě hypotetické možnosti, stěžovatel připomíná, že cokoliv nad 90 dnů je pouze v rovině možností. Krajský soud pomocí judikatury NSS obhájí lhůtu 110 dnů, ačkoli s ní z logiky své argumentace nemůže souhlasit, jelikož je založena na dvou teoretických možnostech, které nemusejí nastat.

[11] Krajský soud dále nevysvětlil, z jakého důvodu není možné, aby stěžovatel počítal s možností rozhodování soudu o odkladném účinku. Dále nevysvětlil, proč stěžovatel může pracovat pouze s možností podání žaloby proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Krajský soud tak nevysvětluje, proč může stěžovatel teoretizovat o dvou možnostech, ale třetí je již v rozporu se zákonem. Stěžovatel proto neví, k jakému závěru krajský soud v napadeném rozsudku dospěl. Jelikož si krajský soud protiřečí, napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[12] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se NSS ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního NSS podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[15] Kasační stížnost je přijatelná, jelikož je v projednávané věci řešena otázka, která nebyla doposud vyřešena judikaturou NSS, a to zda lze dobu zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu rozšířit o časový úsek pouze na základě novely zákona o azylu č. 173/2023 Sb., která prodloužila maximální dobu zajištění cizince.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[18] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že si krajský soud protiřečí ve svých závěrech ohledně stanovení doby zajištění cizince a v podstatě zpochybňuje judikaturu NSS, na kterou sám odkazuje. NSS takovou vadu v napadeném rozsudku neshledal. Krajský soud v bodě 36 napadeného rozsudku výslovně dospěl k závěru, že stěžovatel dostatečně neodůvodnil, proč je doba zajištění žalobkyně přiměřená účelu zajištění a co nejkratší, konkrétně proč do ní započít i lhůtu pro rozhodnutí soudu o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby. V bodě 40 poté uvedl, že se stěžovatel tím, že do doby zajištění započít i dobu pro případné rozhodnutí soudu o přiznání odkladného účinku žaloby, bez zdůvodnění odklonil od své dosavadní správní praxe. Důvod, pro který krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele a vrátil mu věc k dalšímu řízení, je tak zjevný a jednoznačný.

[19] NSS dává stěžovateli za pravdu, že se krajský soud v bodě 43 napadeného rozsudku pustil do teoretizování ohledně jeho případné liknavosti a možnosti, že lhůta pro zajištění uplyne dříve, než se věc dostane ke správnímu soudu. Tato část napadeného rozsudku však dle NSS obsahuje úvahy krajského soudu, které nijak nevyvracejí jeho podstatné závěry. Krajský soud výslovně nezpochybnil jiný časový úsek stanovené doby zajištění, pochybnosti

pokračování

vyslovil pouze ohledně časového úseku týkajícího se rozhodování soudu o odkladném účinku žaloby proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. Nelze tak hovořit o tom, že by zpochybnil část doby zajištění, která již dříve obstála v soudním přezkumu. Úvahy, které krajský soud uvedl nad rámec závěru o nedostatečně odůvodněném „novém“ časovém úseku délky zajištění, proto nemohou založit vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[20] NSS poté přistoupil k posouzení námitky podřaditelné pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil otázku stanovení doby zajištění žalobkyně, jelikož opomenul, že před novelou zákona o azylu č. 173/2023 Sb. nemohl do doby zajištění započítat 30 dnů pro rozhodnutí soudu o odkladném účinku žaloby proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, jelikož to neumožňovala dřívější maximální doba zajištění. Nynější situaci tak dle stěžovatele nelze srovnávat s případy, které rozhodoval před novelou zákona o azylu č. 173/2023 Sb.

[21] NSS před samotným posouzením námitky připomíná, že stěžovatel mohl do účinnosti novely zákona o azylu č. 173/2023 Sb. (tedy do 1. 7. 2023) zajistit cizince podle § 46a odst. 5 zákona o azylu maximálně na dobu 120 dnů, po účinnosti této novely může cizince zajistit maximálně na dobu 180 dnů. Před účinností této novely stěžovatel obvykle volil dobu zajištění cizince na 110 dnů, jež se skládala z 90 dnů pro řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, 15 dnů pro případné podání žaloby a 5 dnů pro doručování písemností. Tuto dobu několikrát přezkoumal NSS, přičemž shledal, že rozhodnutí stěžovatele v této části *„vychází z jeho ustálené praxe, současně však obsahuje dostatečně individualizované posouzení skutkových okolností bezpečně známých žalovanému a rozhodných pro délku stěžovatelova zajištění“* (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38).

[22] Krajský soud v nynější věci stěžovateli vytkl, že neodůvodnil, proč dobu rozhodování soudu o odkladném účinku žaloby proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu započítal do celkové doby zajištění. NSS souhlasí, že stěžovatel tak v napadeném rozhodnutí skutečně neučinil. V napadeném rozhodnutí je ohledně tohoto časového úseku uvedeno pouze to, že *„v případě řady rozhodnutí, zejména u žádostí zjevně nedůvodných, pak nemá podaná žaloba ze zákona odkladný účinek, o který cizinec žádá společně s podáním žaloby, a soud má na příslušné rozhodnutí o jeho přiznání či odmítnutí 30 dnů.“* NSS stěžovateli dává za pravdu v tom, že před novelou zákona o azylu č. 173/2023 Sb. nemohl do doby zajištění započít rozhodování o odkladném účinku žaloby proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, jelikož by se v případě započítání očekávané doby řízení o mezinárodní ochraně (90 dnů) a doby podání žaloby u správního soudu proti tomuto rozhodnutí (15 dnů) nevešel do dřívější maximální možné délky zajištění, která činila 120 dnů. Tato skutečnost nicméně není pro danou věc rozhodující, jak NSS podrobněji vysvětlí níže.

[23] NSS již v bodě 28 rozsudku č. j. 9 Azs 38/2024-50 konstatoval, že novela zákona o azylu č. 173/2023 Sb. *„pouze prodloužila maximální délku zajištění, tedy snažila se řešit situace, kdy kvůli nečekanému protáhnutí řízení ve věci mezinárodní ochrany docházelo k potřebě zajistit cizince na delší dobu, než po kterou ho mohl žalovaný maximálně zajistit dříve.“* Daná novela tak stěžovateli pouze umožnila cizince zajistit na delší maximální dobu. Z této

novely však nevyplývá oprávnění stěžovatele do doby prvního zajištění přidat další časový úsek bez toho, aby jeho přidání jakkoliv odůvodnil.

[24] Je třeba zdůraznit, že dříve používané zajištění na 110 dní bylo odůvodněno odkazem na obvyklý vývoj řízení. Stěžovatel však ve svém napadeném rozhodnutí nijak neodůvodnil, proč by v takovém obvyklém vývoji řízení měl být nově zahrnut i čas pro rozhodování krajského soudu o odkladném účinku žaloby, když je ze zákonné úpravy § 32 odst. 2 zákona o azylu i z odůvodnění nynější kasační stížnosti zřejmé, že podání takových žalob je v řadě situací spojeno s odkladným účinkem ze zákona, takže krajské soudy o nich nerozhodují. Věta první § 32 odst. 2 zákona o azylu konkrétně uvádí: *Podání žaloby podle odstavce 1 má odkladný účinek, s výjimkou žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. b), e) a f), žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 2 a 3, žaloby proti rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, žaloby proti rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany a rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. g).* Ze stěžovatelova rozhodnutí nijak neplyne, že by předpokládal, že hodlá o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu rozhodnout některým ze zde vyjmenovaných způsobů, jenž by zbavil její následnou případnou žalobu proti takovému rozhodnutí odkladného účinku ze zákona. Bylo by možno namítnout, že v rozhodnutí o zajištění ještě nemusí stěžovatel předjímat, jakým způsobem posoudí samotnou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V nynějším rozhodnutí tak ovšem výslovně učinil, když na str. 4 v posledním odstavci uvedl, že podání její žádosti sice pokládá za účelové, nicméně *„s ohledem na znění zákona o azylu nebude na žádost o udělení mezinárodní ochrany výše jmenované aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných, konkrétně § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.“* Naopak uvedl, že *„nelze v tuto chvíli vyloučit ani skutečnost, že její žádost bude nezbytné posuzovat i standardně, tj. z hlediska případného naplnění všech podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu“.*

[25] Krajský soud má tedy pravdu, že se stěžovatel odklonil od dosavadní správní praxe, aniž to jakkoli odůvodnil a aniž došlo k takové změně právní úpravy, která by odklon od dosavadní správní praxe sama o sobě odůvodnila. Stěžovateli nic nebrání v tom, aby prodloužení doby zajištění oproti dosavadní správní praxi odůvodnil předpokladem, že půjde o jednu ze situací, v nichž není žaloba proti negativnímu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany spojena s odkladným účinkem ze zákona, takže je třeba počítat s třiceti dny navíc pro rozhodování o odkladném účinku. Stejně tak mu ovšem nic nebrání, aby situaci, kdy cizinec požádá o přiznání odkladného účinku žaloby, řešil vydáním rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, ve kterém tuto skutečnost zohlední. S tímto postupem ostatně počítá § 46a odst. 5 zákona o azylu, který hovoří o možnosti prodloužit dobu zajištění, a to i opakovaně. O odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, pokud odkladný účinek neplynul přímo ze zákona, navíc mohl cizinec požádat i za dřívější právní úpravy, proto se nejedná o skutečnost, se kterou by se stěžovatel musel vypořádat až po účinnosti novely zákona o azylu zákonem č. 173/2023 Sb., a která by tak sama o sobě odůvodňovala potřebu započítat dobu rozhodování soudu o odkladném účinku žaloby do doby zajištění bez individuálního zdůvodnění.

[26] Jak uvedl již krajský soud v bodě 41 svého rozsudku, *„stejnou logikou by bylo možné argumentovat, že je třeba vyčkat na rozhodnutí soudu o žalobě, podání kasační stížnosti, rozhodnutí NSS o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti atd. a na základě toho stanovit maximální dobu zajištění 180 dní. Současně je přitom možné, že žaloba nebude podána*

pokračování

nebo bude mít odkladný účinek automaticky. “S ohledem na požadavek nejkratší doby zajištění není přípustné stanovit dobu zajištění cizince na základě všech hypoteticky možných scénářů vývoje správního a navazujícího soudního řízení, zvláště když stěžovatel nijak neodůvodnil, že by mělo jít o scénář obvyklý či o scénář, který lze předpokládat právě v případě nynější žalobkyně.

[27] Stěžovatel sice v kasační stížnosti namítá, že NSS nikdy ve své judikatuře neuvedl, že doba zajištění v délce 110 dnů je maximální a jediná možná, nicméně opomíjí, že v případě zajištění cizince dochází k výraznému zásahu do jeho práv. Článek 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, požaduje, aby byl žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn pouze po co nejkratší dobu. Dle ustálené judikatury poté platí, že zajištění cizince, „*ať již podle zákona o pobytu cizinců nebo podle zákona o azylu, představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) zbavení osobní svobody cizince. Jedná se o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu (srov. čl. 7 odst. 1 a čl. 8 Listiny), který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem*“ (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, č. 2129/2010 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, č. 229/2009 Sb.).

[28] Tento zásah do práv cizince proto nemůže být odůvodněn pouze tím, že zákon o azylu nově stěžovateli umožňuje nějaký postup, který zasáhne do práv cizince ve větší míře, než tomu bylo za dřívější právní úpravy. Zásah do práv cizince musí být řádně odůvodněn, aby poté mohl být přezkoumán správními soudy. Odůvodnění délky zajištění žalobkyně ve stěžovatelově rozhodnutí však takový přezkum neumožňovalo, jelikož v něm nebylo uvedeno, proč je nutné nyní zajišťovat cizince na 140 dnů. Pokud by NSS přistoupil na argumentaci stěžovatele, nic by stěžovateli nebránilo do doby zajištění započíst i další časové úseky bez toho, aby byl povinen vysvětlit, proč je nutné přistoupit k takovému kroku.

[29] Vzhledem k výše uvedenému je proto třeba dát za pravdu krajskému soudu, že stěžovatel neodůvodnil změnu své správní praxe. NSS připomíná, že není úkolem správních soudů, aby vysvětlovaly či domýšlely důvody, které správní orgány vedou ke změně jejich dosavadní praxe v neprospěch jednotlivce. Tyto důvody musejí být uvedeny ve správních rozhodnutích, aby bylo možné tato rozhodnutí považovat za přezkoumatelná. K tomu však v projednávané věci nedošlo.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti neměl

úspěch, proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[32] Žalobkyni, která byla neznámého pobytu, byla usnesením NSS ze dne 10. 10. 2024, č. j. 9 Azs 187/2024-26, ustanovena opatrovnice JUDr. Yveta Janáková, advokátka se sídlem Vachova 43/5, Brno. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal opatrovnici odměnu za jeden úkon právní služby, a to převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 4 téže vyhlášky]. Celková odměna proto činí částku ve výši 3 400 Kč, která jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2024

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu